SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 635/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted], zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/14/2026 zo 17. júna 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. septembra 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu správnemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) uznesením č. k. PO-8S/26/2023-69 z 23. júla 2025 odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku ako oneskorene podanú správnu žalobu sťažovateľa podanú proti rozhodnutiu Centra právnej pomoci Bratislava (ďalej len „žalovaný“), ktorým bolo zamietnuté sťažovateľovo odvolanie a v celom rozsahu potvrdené rozhodnutie Centra právnej pomoci, kancelárie Prešov, o zastavení konania o sťažovateľovom nároku na poskytnutie právnej pomoci.

3. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa najvyšší správny súd napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú. Konštatoval, že rozhodnutie žalovaného bolo sťažovateľovi 21. februára 2023 uložené v poštovom priečinku, a preto sa podľa § 25 ods. 4 Správneho poriadku považovalo za doručené tretím dňom od uloženia zásielky – 24. februára 2023. Od nasledujúceho dňa začala plynúť lehota

dva mesiace na podanie správnej žaloby, a táto uplynula 24. apríla 2023. Správna žaloba však bola podaná 15. mája 2023, teda nepochybne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Sťažovateľ správnu žalobu podal oneskorene, čo vedie k záveru o zákonnosti uznesenia správneho súdu. Ďalšia argumentácia sťažovateľa, ktorý namietal, že nemá trvalé bydlisko a poštový priečinok je proti nemu zneužívaný, nemala podľa názoru najvyššieho správneho súdu pre vec relevanciu. Lehota plynie v závislosti od okamihu doručenia bez ohľadu na to, akou formou bolo doručenie zákonne vykonané (vrátane právnej fikcie ustanovenej zákonom). Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd konštatoval, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neprezentoval argumentáciu, ktorá by spochybnila vecnú správnosť, resp. zákonnosť napadnutého uznesenia správneho súdu.

4. Sťažovateľ namieta rozpor nosného dôvodu napadnutého rozhodnutia s rozhodnutím veľkého senátu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 19SVs/9/2024 z 28. októbra 2025. Neakceptovanie argumentácie obsiahnutej v kasačnej sťažnosti, podľa ktorej sťažovateľ nemá trvalé bydlisko a poštový priečinok je proti nemu zneužívaný, je podľa jeho názoru prejavom formalizmu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Námietku o rozpore napadnutého uznesenia s rozhodnutím veľkého senátu najvyššieho správneho súdu ústavný súd nehodnotí ako neprípustnú, pretože ju sťažovateľ v kasačnej sťažnosti proti uzneseniu správneho súdu objektívne využiť nemohol, keďže v tom čase ešte rozhodnutie veľkého senátu nebolo prijaté. Napriek tomu je ale predmetná námietka nedôvodná na prvý pohľad.

7. Veľký senát sa v rozhodnutí sp. zn. 19SVs/9/2024 z 28. októbra 2025 zaoberal výkladom § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2018, a to z hľadiska konkurencie fikcie doručenia a reálneho prevzatia písomnosti po uplynutí lehoty, na ktorú zákon viaže fikciu doručenia. Veľký senát však zaujal právny názor opačný, než je ten, ktorý presadzuje sťažovateľ. Konštatoval, že fikcia doručenia je rovnocenným spôsobom doručenia podľa zákona a ak sú splnené všetky zákonné podmienky fikcie doručenia, považuje sa písomnosť za doručenú dňom nastúpenia fikcie a od tohto okamihu sa odvíjajú aj procesné lehoty bez ohľadu na neskoršie fyzické prevzatie zásielky adresátom. Skutočný obsah rozhodnutia veľkého senátu preto nemožno interpretovať spôsobom, ktorý v ústavnej sťažnosť prezentuje sťažovateľ, teda tak, že pri posudzovaní zachovania lehoty na podanie opravného prostriedku je rozhodujúci moment, kedy si adresát písomnosť reálne prevzal, pokiaľ konal v dobrej viere a nebolo preukázané jeho úmyselné vyhýbanie sa doručovaniu.

8. Hodno doplniť, že rozhodnutie veľkého senátu, ktoré vôbec nesvedčí v prospech sťažovateľovej argumentácie, posúdil ako ústavne súladné aj ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 321/2026-36

z 8. septembra 2026. V uvedenom náleze odkázal aj na vlastnú prejudikatúru, podľa ktorej námietka, že nie je možné použiť fikciu doručenia, ale je potrebné vychádzať z dátumu reálneho doručenia písomnosti, nemá oporu v príslušných zákonných ustanoveniach o doručovaní a orgán verejnej správy nemôže akceptovať ani prevzatie písomnosti v lehote podľa poštových podmienok, pretože v prípade náhradného doručovania platí zásadne lehota ustanovená zákonom (I. ÚS 545/2020).

9. Senát ústavného súdu predbežne prerokúvajúci sťažovateľovu ústavnú sťažnosť nemá dôvod odchýliť sa od rekapitulovaných názorov formulovaných v minulých rozhodnutiach. Preto je predmetná sťažnostná námietka nedôvodná.

10. Rovnako je nedôvodnou aj sťažovateľova kritika najvyššieho súdu, ktorý vyhodnotil ako irelevantnú jeho argumentáciu o absencii trvalého bydliska a o zneužívaní poštového priečinku proti nemu. Ide o tvrdenia, ktoré s ohľadom na obsah dotknutej právnej úpravy nie sú spôsobilé ovplyvniť právne posúdenie rozhodujúcich skutkových okolností sťažovateľovho prípadu. Uplatnenie fikcie doručenia Správny poriadok v § 25 ods. 4 nijako nevylučuje v druhových situáciách, ktoré sťažovateľ svojimi dôvodmi naznačuje. Kritizovaný záver najvyššieho súdu preto nesignalizuje ľudsko-právne defekty, kvôli ktorým by ústavnú sťažnosť bolo dôvodné prijímať na ďalšie konanie.

11. Keďže nič neindikuje, že by v ústavnoprávnej rovine došlo k zásahu do označených práv sťažovateľa, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol jeho ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2026

Robert Šorl
predseda senátu